

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. B.,** zastoupen JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2010, č. j. 56 Az 201/2007 - 137,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele – advokátce JUDr. Pěvě Skýbové – **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 2880 Kč, která jí bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 16. 6. 2010, č. j. 56 Az 201/2007 – 137, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 17. 10. 2007, č. j. OAM-693/LE-05-ZA09-2006, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že neshledal důvodné žalobní body, v nichž stěžovatel vytýkal ministerstvu porušení ust. § 3 a § 50 odst. 2, 3 zákona č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovateli byl dán dostatečný prostor k tomu, aby v opakovaných pohovorech uvedl úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které ho vedly k opuštění vlasti. Mohl tak objasnit

veškeré relevantní skutečnosti a odstranit zjištěné rozpory. Ministerstvo rovněž opatřilo další podklady pro rozhodnutí, a to informace o zemi původu, s nimiž se stěžovatel seznámil. V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí ministerstvo dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnilo své úvahy, kterými se při rozhodování řídilo. V postupu ministerstva proto neshledal krajský soud žádné pochybení. Stěžovatel také vyslovil nesouhlas se závěrem ministerstva o nevěrohodnosti jeho výpovědi, protože nesrovnalosti byly způsobeny nesprávným tlumočením, když nikdo z tlumočníků není zapsaný v seznamu tlumočníků anglického jazyka. Tuto žalobní námitku vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou, protože je mu známa praxe ministerstva, které běžně používá tlumočníky, kteří sice nejsou zapsáni v seznamu tlumočníků, ale mají potřebné odborné předpoklady a složili předepsaný slib. V dané věci sice žádný z tlumočníků nebyl zapsán v seznamu tlumočníků, ale všichni byli k provedení úkonu ustanoveni ministerstvem a složili slib ve smyslu § 6 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterým byli vázáni. Stěžovatel ve všech případech vyslovil souhlas s tím, aby obsah pohovoru tlumočili ustanovení tlumočníci a podepsal, že s obsahem protokolu souhlasí a nežádá jeho doplnění. Krajský soud proto uzavřel, že za situace, kdy stěžovatel souhlasil s tím, že ve správním řízení budou jeho projevy tlumočeny do anglického jazyka, souhlasil s obsahy protokolů o pohovorech, do spisu nahlížel se svým zvoleným zástupcem, který nevznesl žádné námitky vůči tlumočení a jediné zpochybnění bylo vyjasněno tak, že o nedostatek tlumočení nejde, nelze dovodit, že rozpory a nesrovnalosti byly způsobeny nesprávným tlumočením. Proto podle názoru krajského soudu ministerstvo právem dospělo k závěru o nevěrohodnosti příběhu stěžovatele.

Stěžovatel v průběhu správního řízení a v žalobě tvrdil, že jednou z nejdůležitějších událostí, které ho vedly k opuštění své vlasti, byla smrt jeho manželky. V této souvislosti se však dopustil řady rozporných tvrzení. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že se dne 3. 6. 2006 v Jowharu staly jeho matka a manželka, které pro něho byly vším, obětmi násilného útoku. Při pohovoru dne 24. 7. 2006 však uvedl, že o svou matku přišel již v prosinci 2004 po vlně tsunami. V doplňujícím pohovoru ale uváděl, že dne 3. 6. 2006 byla jeho manželka zastřelena na ulici cestou z Jowharu organizací Kulanka Culimada. V průběhu tohoto pohovoru pak upřesnil, že ke smrti manželky došlo již v Kismayo. Při dalším upřesňujícím pohovoru uvedl, že při návratu z náboženského setkání dne 3. 7. 2006 z Jowharu do Kismaya, které jsou od sebe vzdáleny 50 nebo 60 km, byli oba s manželkou napadeni. Jemu se podařilo uniknout, ale manželka zemřela. Druhý den viděl, že má hlubokou řeznou ránu na krku. Poté, co mu bylo připomenuto, že u pohovoru dne 15. 12. 2006 hovořil o zastřelení manželky na ulici, uvedl, že zřejmě došlo k nedorozumění ohledně způsobu, jakým byla manželka zabita (domnívá se, že byl dotazován k tomu, zda byla zastřelena; jelikož měla díru v oblasti krku, řekl, že ano). Stěžovatel tedy vypovídal rozdílně v zásadní otázce, kdy a kde došlo ke smrti jeho manželky. V důvodech, které ho vedly k opuštění vlasti, uvedl, že jeho manželka se stala terčem útoku v Jowharu. Jednou ale uvedl, že se tak stalo dne 3. 6. 2006 a podruhé, že se tak stalo dne 3. 7. 2006. Jednou také uvedl, že se tak stalo několik kilometrů před městem Kismayo, jindy že se tak stalo poblíže jejich domu v tomto městě. Rovněž uváděl, že jeho manželka byla zabita před jeho očima a on se skryl ve svém domě, který následně útočníci zapálili. Následně však uvedl, že obětí útoku byl nejen on, ale i jeho manželka, u níž však neví, za jakých okolností zemřela. Dalších nesrovnalostí se stěžovatel dopustil v souvislosti s tvrzením, kdy jeho dcera byla umístěna do tábora na hranici s Keňou. Při pohovoru dne 15. 12. 2006 uvedl, že to byla

sestra Linda, která vzala jejich dítě a umístila ho do tábora, kde se starali o děti. Při dalším pohovoru však uvedl, že to byla jeho manželka, která zajistila přes humanitární pracovníky umístění dcery do zařízení charitativní organizace pro malé děti ve městě Gisarov v Keni. Ministerstvo právem shledalo stěžovatele nedůvěryhodným, i pokud jde o znalosti místopisu. Podle informačních zdrojů činí vzdálenost mezi městy Jowhar a Kismayo 500 km a stěžovatel při pohovoru uváděl, že tato vzdálenost je 50 až 60 km. Je tedy zřejmé, že pokud šli s manželkou částečně pěšky a část cesty zdolali vozem, nemohli tuto cestu v délce 500 km absolvovat od odpoledních hodin (kolem 16 h nebo 17 h) do doby stmívání. Obdobně je tomu s tvrzeními stěžovatele, pokud jde o ostrov Koyama, kde měl žít od roku 1991 do roku 2004. Stěžovatel tvrdil, že tyto ostrovy jsou neobydlené a nemají název. Podle informačních zdrojů, které použilo ministerstvo, jsou však na těchto ostrovech vesnice. Jelikož město Kismayo, ve kterém následně stěžovatel žil, je vzdálené od ostrova Koyama pouze 40 km, měl by mít povědomí o osídlenosti ostrovů a o jejich názvu. Stěžovatel působil nevěrohodně, i pokud jde o jeho popis křesťanské organizace, k níž měl patřit. Není zásadním rozpor ohledně označení organizace, kterou původně popisoval jako „Somali Yous for Jezus (Somálská mládež pro Ježíše) a později jako „Somali Yous Jezus“ (Somálsko pro Ježíše). Podstatné je to, že při pohovoru a doplňujícím pohovoru viděl členství v této organizaci jako hlavní zdroj svých problémů, ale v žádosti ani v ručně psaných důvodech se o této organizaci vůbec nezmínil. V ručně psaných důvodech hovořil pouze o zhoršující se politické, společenské a ekonomické situaci. Při pohovoru dne 24. 7. 2005 uvedl, že byl členem a místním představitelem náboženské organizace a všichni měli potíže s islamisty, které sám datoval rokem 1991 (při pohovoru dne 15. 12. 2006 však datoval potíže od roku 2003). Krajský soud proto dospěl, shodně s ministerstvem, k závěru o nevěrohodnosti příběhu stěžovatele. Je tomu tak proto, že se ve stěžovatelem líčeném příběhu nejednalo o ojedinělé a nepodstatné rozpory v drobných údajích, které by mohly být ovlivněny plynutím času a nepřesným vyjadřováním stěžovatele. Rozporů a nesrovnalostí byla celá řada. Stěžovatel tak nesplnil svou zákonnou povinnost, a to poskytnout ve správním řízení důvěryhodnou výpověď o rozhodných skutečnostech. Za těchto okolností nebylo možno zjistit, zda jeho výpověď má pravdivé jádro, či zda se jedná o tvrzení zcela smyšlená. Za této situace nemohl ani krajský soud dospět k závěru, že by stěžovatel byl ve své vlasti pronásledován ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu nebo, že by se musel obávat vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Situace v Somálsku sice není zcela jednoduchá, nicméně však není takového charakteru, aby byla sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani ve formě doplňkové ochrany. Napadené správní rozhodnutí tak bylo krajským soudem shledáno zákonným.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že mu mezinárodní ochrana nebyla udělena zejména z toho důvodu, že byl shledán osobou nedůvěryhodnou. Tento závěr se snažil v rámci soudního přezkumu vyvrátit, což se mu podle jeho přesvědčení podařilo. Má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v ust. § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Ministerstvo zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikovalo a pochybilo tím, že nepřiřadilo faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování, upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Především se dostatečně nevypořádalo se zjištěním faktických informací o zemi původu, které měly být aktuální a měly obsahovat údaje o vážném porušování

lidských práv. Rovněž ani nepřihlédlo k ryze osobním důvodům, jež vedly stěžovatele k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a k těžké osobní situaci, kdy byl pronásledován pro své náboženské vyznání. V Somálsku byl jako křesťan (člen a místní představitel náboženské organizace „Somali youths for Jesus“) vystaven v každodenním životě diskriminaci a pronásledování. Přitom jako křesťan v islámské zemi neměl ani možnost obrátit se na příslušné státní orgány. Z příbuzných byli zabiti jeho dva bratři a v roce 2006 zahynuly při násilném útoku i jeho matka a manželka. V zemi původu již nikoho nemá a nemá tam ani kde bydlet. Krajský soud měl pro uvedené vady řízení zrušit napadené správní rozhodnutí a věc vrátit ministerstvu k dalšímu řízení. Místo toho jednostranně vykládalo zákon v neprospěch stěžovatele, ačkoliv měl řádně posoudit postup ministerstva. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že závěr, že stěžovateli v zemi původu nehrozí pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, je podpořen relevantními podklady. Stejně tak u stěžovatele nebyl shledán důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Informacemi o zemi původu je podložen i závěr o neudělení doplňkové ochrany. Obavy stěžovatele v případě návratu do země původu nejsou oprávněné, protože byly opatřeny všechny podklady pro vydání rozhodnutí, kterými bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu (žádost o udělení mezinárodní ochrany, vlastnoručně psané prohlášení, tři pohovory, aktuální informace o zemi původu stěžovatele). Výpovědi stěžovatele jsou však nevěrohodné s ohledem na podstatné rozpory, které stěžovatel nedovedl uspokojivě vysvětlit. Jeho těžká osobní situace a porušování lidských práv v zemi původu nejsou zákonnými důvody pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. K porušování lidských práv dochází více či méně ve většině zemí světa, a proto každou žádost je třeba posuzovat individuálně se zaměřením na osobu žadatele a konkrétní důvody, jež ho vedly k opuštění země původu. Krajský soud spolehlivě vyvrátil námitky stěžovatele a na argumentaci v napadeném rozsudku lze odkázat. Ministerstvo s poukazem na uvedené skutečnosti proto navrhlo, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Podle jeho konstantní judikatury je kasační stížnost ve věcech azylu přijatelná k projednání tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní zároveň plnit obecnější sjednocující funkci. K tomu dochází v případě, že důvodem jejího podání je „..natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek“. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, ale i výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat i v případě, kdy se tento mimořádný opravný prostředek dotýká právních otázek, které dosud nebyly buď vůbec nebo plně řešeny v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu.

Otázka rozhodovacích důvodů, na nichž je založen rozsudek krajského soudu, a stížních námitek, které proti nim směřují, je případem, jenž dosud nebyl řešen v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Po konstatování přijatelnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud mohl zabývat tímto mimořádným opravným prostředkem meritorně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 3 tohoto ustanovení, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v řízení o kasační stížnosti se řídí dispoziční zásadou. Je provedením této zásady, jestliže ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto rozhodnutí napadá a jeho výroky považuje za nezákonné a že Nejvyšší správní soud je rozsahem a důvody kasační stížnosti vázán (§ 109 odst. 2 a 3 věta před středníkem s. ř. s.). Přezkumná činnost je tak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí), a Nejvyšší správní soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto rozsahu, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má být napadené rozhodnutí přezkoumáno, přičemž Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn, vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se především zabýval formulací stížních důvodů uvedených v kasační stížnosti, jejich podřaditelnosti pod důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a mírou jejich konkrétnosti.

V usnesení ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil Nejvyšší správní soud závěr, že „kasační stížnost, tedy i uváděné důvody, o jejichž existenci kasační stížnost opírá, musí soud posuzovat podle jejich obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), nikoliv podle formálního označení. Jinak řečeno, konkrétně uváděné důvody, o něž stěžovatel kasační stížnost opírá, musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené.“

Jsou-li z obsahu kasační stížnosti její důvody seznatelné a podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., není rozhodující, že stěžovatel své důvody formálně nepodřadí citovanému ustanovení, či tak učiní nepřesně. Pokud je v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v právním hodnocení se měl krajský soud dopustit a z čeho to stěžovatel dovozuje, kasační stížnost je způsobilá projednání.

V dané věci stěžovatel formálně namítal důvod podle ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., a to písm. a) (tvrzení o nesprávném posouzení právní otázky pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu, neboť jako křesťan v islámské zemi byl pronásledován pro své náboženství a neměl možnost se obrátit se žádostí o ochranu na orgány státní moci), písm. b) (tvrzení, že skutková zjištění o jeho osobních poměrech v zemi původu jsou v rozporu

s rozhodnutím ministerstva a krajský soud tento rozpor neodstranil) a písm. d) (tvrzení, že krajský soud porušil jednu ze stěžejních zásad řízení tím, že jednostranně vykládal zákon v neprospěch stěžovatele a nerespektoval tak rovnost stran).

Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žaloby (důvodem kauzálním pro rozhodnutí) je nevěrohodnost stěžovatele, pro kterou nebylo možno dospět k závěru, že by stěžovatel byl v zemi původu pronásledován (§ 12 písm. a) zákona o azylu) nebo měl odůvodněný strach z pronásledování (§ 12 písm. b) zákona o azylu), resp. měl důvodné obavy ze skutečně hrozícího nebezpečí vážné újmy (§ 14a zákona o azylu).

Stěžovatel v kasační stížnost konkrétně neuvádí, co vlastně krajskému soudu vytýká a pouze namítá, že se snažil v rámci soudního přezkumu vyvrátit závěr o nevěrohodnosti své osoby a je přesvědčen, že se mu to podařilo. Jinak se zabývá hodnocením skutkového stavu (výtkami na adresu ministerstva) a z něho vyvozuje právní závěry, jimiž polemizuje se závěrem jak krajského soudu, tak i ministerstva. Konkrétní námitky vůči hodnocení nevěrohodnosti osoby stěžovatele popírající správnost závěrů vyslovených v tomto směru krajským soudem však kasační stížnost neobsahuje. Napadá-li stěžovatel rozsudek z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., bylo na něm, aby v kasační stížnosti tvrdil, že nebyl nevěrohodnou osobou a uvedl pro toto tvrzení i patřičné argumenty. To ale stěžovatel neučinil. Zůstal pouze u zcela obecného tvrzení, že se snažil v rámci soudního přezkumu vyvrátit závěr o nedůvěryhodnosti své osoby, což se mu podle jeho názoru podařilo. Jinak ale podstatu rozhodovacího důvodu z hlediska potřebné konkrétní argumentace ponechal stranou. Nesměřovala-li stěžovatelova argumentace proti rozhodovacímu důvodu pro zamítnutí žaloby krajským soudem, nemůže za takové situace Nejvyšší správní soud přezkoumat opodstatněnost tohoto důvodu.

Totéž platí i o námitce, že v Somálsku byl jako křesťan (člen a místní představitel náboženské organizace „Somali youths for Jesus“) vystaven v každodenním životě diskriminaci a pronásledování pro své náboženské přesvědčení a že z příbuzných byli zabiti jeho dva bratři a v roce 2006 zahynuly při násilném útoku i jeho matka a manželka. Bez vyvrácení závěru o nedůvěryhodnosti osoby stěžovatele nemají tato stěžovatelova tvrzení žádnou relevanci. Stejně tak vyznívá jeho stížní námitka, že krajský soud při svém rozhodování jednostranně vykládal zákon v neprospěch stěžovatele, ačkoliv měl řádně posoudit postup ministerstva při rozhodování o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a o poskytnutí doplňkové ochrany.

Brojí-li tedy stěžovatel v kasační stížnosti proti postupu a rozhodování ministerstva (zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval tím, že nepřiřadil faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu; nevypořádal se se zjištěním faktických informací o zemi původu, které měly být aktuální a měly obsahovat údaje o vážném porušování lidských práv; nepřihlédl k ryze osobním důvodům, jež vedly stěžovatele k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a k jeho těžké osobní situaci), lze jen odkázat na to, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, nebo osoba zúčastněná na řízení, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Stěžovatel tedy nemůže v řízení o kasační stížností, aniž by

namítal pochybení krajského soudu, brojit jen proti postupu a rozhodování správního orgánu a z tohoto titulu se domáhat zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Navíc ani skutečnost, že žadatel o udělení azylu pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, pokud sám není vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování odůvodněný strach (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, dostupný na www.nssoud.cz). To platí tím spíše, shledal-li krajský soud nevěrohodnost stěžovatele pokud jde o jeho pronásledování, resp. jeho odůvodněný strach z pronásledování.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta, včetně hotových výdajů, stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnost) v částce 2100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Celková částka odměny činí proto 2880 Kč. Ustanovené advokátce nebyla přiznána odměna za úkon právní služby podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky, protože tato odměna náleží ustanovenému advokátovi pouze tehdy, když se uskutečnila první porada s klientem (srov. Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 6. 2002, č. j. 6 A 722/2000 – 35, publikované v Soudní judikatuře ASPI). Ustanovená advokátka uskutečnění porady s klientem nedoložila a ani z obsahu spisu toto není zřejmé.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2010

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu